

Nuk ka asnjë dënim për ata që janë në Krishtin

Ligji paraqitet si ministria e vdekjes, e cila kundërshton ungjillin, që është shërbesa e shpirtit (2 Korintasve 3: 7-8).

Nuk ka asnjë dënim për ata që janë në Krishtin

“Prandaj, tani nuk ka asnjë dënim për ata që janë në Jezu Krishtin, të cilët nuk ecin pas mishit, por pas Frymës.”
(Romakëve 8: 1).

Futja

Para se të vazhdoni analizën e kapitullit 8, nga Fletorja te Romakët, krahasoni këto dy vargje:

“Por tani ne jemi të lirë nga ligji, sepse vdesim në atë që u mbajtëm brenda, për të shërbyer në një mendje të re, jo në pleqërinë e letrës” (Romakëve 7: 6);

“Falënderoj Zotin përmes Jezu Krishtit, Zotit tonë. Prandaj, unë vetë, duke e kuptuar, i shërbej ligjit të Perëndisë, por me mish ligjin e mëkatit “(Romakëve 7:25).

Cila është arsyeja që apostulli Pal të falënderojë Perëndinë përmes Krishtit Jezus? Ai ishte i lirë nga ligji (tani ne jemi të lirë nga ligji) pasi ai kishte vdekur për atë që ishte mbajtur: ligji.

Cili është qëllimi i apostullit Pal që të vdiste për atë që u mbajt? Përgjigja është e qartë: për t'i shërbyer Zotit në

risinë e shpirtit (ungjill), gjë që ishte e pamundur gjatë pleqërisë së letrës (ligjit).

Apostulli Pal deklaroi kategorikisht se të krishterët tani ishin të lirë nga ligji, pasi ata kishin vdekur për të, dhe përfundon se liria e arritur si rezultat i vdekjes ndaj ligjit ka vetëm një qëllim: t'i shërbejë Perëndisë në frymë të re, pasi që përmes ligjit të Moisiut ishte e pamundur t'i shërbente Perëndisë (Romakëve 8.7).

Të dy vargjet paraqesin kundërshtime: 'risia e shpirtit' kundërshton 'pleqërinë e letrës', ashtu si 'kuptimi' kundërshton 'mishin'. 'Ungjilli' i opozitës kundrejt 'ligjit' është i qartë, por 'kuptimi' i opozitës kundrejt 'mishit' është shumë delikate, duke çuar në një keq-lexim të propozimit të Pauline.

Shprehja greke e përkthyer 'mirëkuptim' është vouç [1] (nous), me siguri që rrjedh nga rrënja e foljes γινωσκω (ginosko). Në vendosjen e 'kuptimit' të kundërt ndaj 'mishit', ne jemi të detyruar të marrim në konsideratë atë që u tha më vonë nga apostulli Pal, se Judenjtë i shërbenin Perëndisë pa e kuptuar (Romakëve 10.2), sepse Ligji, Psalmet dhe profetët ishin theksuar:

"Sepse ata janë mungesë këshillimi dhe nuk ka mirëkuptim në to." (Ligji i përtërirë 32:28);

"Prandaj populli im do të kapet për mungesë mirëkuptimi; dhe fisnikët e tyre do të urinë, dhe shumica e tyre do të jenë të etur "(Isaia 5:13);

"Perëndia shikoi nga qielli bijtë e njerëzve, për të parë nëse kishte ndonjë që kishte mend dhe e kërkoi Perëndinë. Të gjithë janë larguar dhe janë bërë të ndyrë. askush nuk bën mirë, jo, as edhe një. A nuk e dinë ata që punojnë paudhësi, që hanë popullin tim sikur të hanë bukë? Ata nuk e thirrën Perëndinë. "(Psalmi 53: 2-4);

“Frika nga Zoti është fillimi i mençurisë; mirëkuptim kanë të gjithë ata që bëjnë urdhërimet e tij; lëvdata e tij vazhdon përgjithmonë” (Psalmi 111: 10).

Apostulli Pal falënderon Zotin në vargun 25 sepse vdiq për ligjin dhe tani ishte i lirë. Farë do të thotë të shërbesh në ‘risi të mendjes’?

Liria për t’i shërbyer vullnetit (ligjit [2]) të Zotit me mirëkuptim, pasi që me mishin mund të shërbehet vetëm ligji i mëkatit.

“Sepse kjo është besëlidhja që do të bëj pas atyre ditëve me shtëpinë e Izraelit”, thotë Zoti; Do t’i zbatoj ligjet e mia në kuptimin e tij dhe do t’i shkruaj në zemrën e tij; Dhe unë do të jem Perëndia i tyre dhe ata do të jenë populli im “(Hebrenjve 8:10).

Në të dy vargjet, apostulli Pal përdor foljen “për të shërbyer” dhe shtyp të njëjtën folje në pjesën e fundit të vargut:

“... që të mund të shërbejmë në një mendje të re dhe jo (të shërbejmë) në pleqërinë e letrës” (Romakëve 7: 6);

“... me mirëkuptim unë i shërbej ligjit të Perëndisë, por me mishin (unë i shërbej) ligjit të mëkatit” (Romakëve 7:25).

Nëpërmjet kësaj analize është e lehtë të diagnostikohet që, për shkak të keq-leximit, d.m.th, pa marrë parasysh përdorimin e mundshëm të burimeve të caktuara letrare, siç janë figurat e stilit, lindin keqkuptime të shumta.

Një shembull i qartë i burimeve përkatëse për të shkruar është gjetur në vargjet që sapo kemi krahasuar, ku kemi një nga figurat e gjuhës (Brazil), ose figura stili / figura retorike (Portugali).

“Figura e gjuhës janë strategji letrare që shkrimtari mund të zbatojë në tekst për të arritur një efekt të vendosur në

interpretim.”

Ato janë forma më të lokalizuara të të shprehurit në krahasim me funksionet gjuhësore, të cilat janë karakteristika globale të tekstit.

“Ato mund të lidhen me aspektet semantike, fonologjike ose sintaksore të fjalëve të prekura. “Wikipedia”.

Resourcefarë burimi përdori apostulli Pal në vargjet e mësipërme? Ajo përdor një figurë stili të quajtur një elips, që është:

“Ellipse është një shtypje e një fjale të kuptuar lehtësisht. Shtë lëshimi i qëllimshëm i një termi, lehtësisht i identifikueshëm nga konteksti ose elementet gramatikore të pranishme në fjali. Kjo lëshim e bën tekstin konciz dhe elegant. ”Wikipedia.

Mos shqyrtimi i parimeve elementare të interpretimit të tekstit shtrembëron idenë që shkrimtari kërkon të përçojë, duke shkaktuar gabime doktrimore.

Nëse dikush nuk merr parasysh elemente që kanë të bëjnë me semantikën, është shkatërrimtare, ai do të thoshte se dikush i lë pas dore elementet që i përkasin retorikës (arti i fjalës së mirë), pasi apostulli Pal ishte njeri i kulturës së kohës.

Duke analizuar ekspozitën e apostullit Pal, është e qartë se ai kërkon të bëjë bashkëbiseduesin e tij, përmes arsytimit të tij, të bindë veten se dërguesi është i saktë.

Retorika si teknikë e ekspozimit nuk ka për qëllim të dallojë atë që është e vërtetë ose e drejtë, por përkundrazi për ta bërë marrësin e mesazhit të dalë në përfundimin se ideja e nënkuptuar në ligjërim paraqet atë që është e vërtetë apo e drejtë.

Shtuar kësaj, janë probleme të ndryshme që kanë të bëjnë me kuptimin e përkthyesve kur derdhin tekstet e shenjta, pasi

tekstet biblike të transkriptuara të origjinalit nuk kishin shenja pikësimi, rregulla që u futën vonë.

Megjithëse analizojmë tekstet biblike duke përdorur referencat e kapitujve dhe vargjeve, nuk duhet të harrojmë se këto ndarje nuk u bënë nga shkrimtarët e Biblës.

Këto ndarje u prezantuan mijëra vjet pas shkrimit të librave origjinal për të lehtësuar vendndodhjen e fragmenteve dhe për të specifikuar, prandaj, ato nuk duhet të konsiderohen gjatë leximit dhe interpretimit të tekstit.

Ndarja e Biblës në kapituj u prezantua nga profesori i universitetit parizian, Stephen Langton në 1227. Ndarja e Biblës në vargje u prezantua në 1551 nga shtypshkronja pariziane Robert Stephanus. (Divizionet kishin për qëllim të lehtësonin konsultimin dhe citimet biblike.)

Pa bindje

“Prandaj, tani nuk ka asnjë dënim për ata që janë në Jezu Krishtin, të cilët nuk ecin pas mishit, por pas Frymës.”
(Romakëve 8: 1).

Ky varg mbështet argumentet që apostulli Pal paraqiti në kapitujt e mëparshëm. Ne mund ta kuptojmë strukturën e letrës drejtuar të krishterëve në Romë.

Ky varg prezanton një përfundim, përmes lidhjes përfundimtare, ‘pra,’ bazuar në atë që apostulli Pavël u shpreh më herët.

“pra – lidhja përfundimtare e barabartë me, prandaj, rrjedhimisht, rrjedhimisht”.

“Përdorimi i lidhjes” pra “duhet të prezantojë një përfundim të bazuar në atë që është thënë më parë – lutja ose teksti paraprak – kështu që është gabim të fillosh një periudhë,

ndërhyrje ose përgjigje me këtë bashkëlidhje.”

Për të kuptuar strukturën e letrës, është e nevojshme të tërhiqeni në ndajfoljen e kohës (tani) që apostulli i johebrenjve prezanton menjëherë pas lidhjes përmbyllëse, ‘prandaj’: ‘Prandaj, tani ...’ (Romakëve 8: 1).

Apostulli Pavël tregoi se të gjithë njerëzit ishin nën mëkat. (Romakëve 3: 1-20) dhe përshkroi drejtësinë e Zotit të dhënë nga ungjilli (besimi) për të gjithë ata që besojnë (pa dallim), dhe e përdorën ndajfoljen e kohës ‘tani’ “Por tani drejtësia e Perëndisë është shfaqur pa ligj ...” (Romakëve 3:21).

Apostulli i johebrenjve u tregon lexuesve të tij se hiri i Zotit është i dukshëm për të gjithë ata që besojnë pa asnjë dallim, dhe tregon përmes ndajfoljes së kohës “tani” se drejtësia e Zotit është efektive në kohën e tanishme.

Besimtari është tani, në kohën e tanishme.

Ishte një kusht i duhur për ata që kanë besuar në Krishtin, dhe jo një dhuratë për t’u dhënë vetëm në të ardhmen (Romakëve 3:26). Pse drejtësia e Zotit tani është, dhe u jepet të gjithëve pa asnjë dallim?

Së pari, sepse të gjithë kanë mëkatuar dhe kanë rënë në dritë të lavdisë së Perëndisë (Romakëve 3:23).

Vini re se Pali së pari paraqet hirin e Zotit (Romakëve 3:21), dhe pastaj i referohet gjendjes së njerëzimit pa Krishtin (Romakëve 3:23).

Në bazë të informacionit të dhënë në vargjet 21-27 të kapitullit 3 të letrës drejtuar Romakëve, apostulli Pal përfundon se të gjithë njerëzit janë të justifikuar përmes ungjillit të Krishtit.

“Prandaj ne përfundojmë se një njeri justifikohet me anë të besimit pa veprat e ligjit”. “(Romakëve 3:28)”

Përfundimi që apostulli Pal bën në vargun 2 të kapitullit 3 e bën atë të paraqesë personin e Abrahamit si një shembull të një johebreni të arritur nga hiri i Zotit me anë të besimit shumë përpara se të jepej ligji (Romakët 4.10).

Pasi e paraqet Abrahamin si provë të plotë se hiri i Zotit gjithashtu arrin johebrenjtë, apostulli Pal vazhdon të tregojë se ligji nuk ishte shkak i lumturisë së arritur nga babai i tij Abraham, por premtimi (Romakëve 4:13).

Pasi të dëshmojë se rrethprerja dhe ligji nuk janë shkaqe justifikimi në Zotin, apostulli Pal paraqet një përfundim të ri, i cili merr argumentin e paraqitur në kapitullin 3, vargun 21: «Prandaj, duke qenë të justifikuar me besim, ne kemi paqe. Me Perëndinë përmes Zotit tonë Jezu Krisht» (Romakëve 5.1).

Apostulli Pal kishte njoftuar tashmë se drejtësia e Zotit u manifestua pa ligj, sipas dëshmisë së ligjit dhe profetëve (Romakëve 3:21, dhe përfundon se justifikimi me anë të besimit vendos paqen me Perëndinë).

Pasi demonstroi se të krishterët arritën paqen me Perëndinë, pasi ai u pajtua me Perëndinë me vdekjen e Birit të tij (Romakëve 5:10), apostulli Pal vazhdon të demonstrojë se si ndodhi skamja e njerëzimit për lavdinë e Perëndisë (Romakëve 5:12). -20); sqaron se është e pamundur për ata që kanë vdekur të mëkatojnë të jetojnë në mëkat (Romakëve 6: 2); që të krishterët lirohen nga ligji (Romakëve 7: 7); ai paraqet natyrën e ligjit (Romakëve 7:12), dhe pamundësinë e njeriut të mishit (Romakëve 7:14).

Pjesa nga letra e Palit drejtuar Romakëve midis kapitullit gjashtë dhe shtatë tregon se si justifikimi jepet me anë të besimit, gjë që çon në përfundimin vijues: ne kemi paqe me Perëndinë (Romakëve 5.1), sepse jemi justifikuar nga hiri i tij (Romakëve 3:24).) dhe tani nuk ka asnjë dënim për ata që ecin pas Zotit (Romakëve 8: 1).

Shpëtimi në Krishtin është për “tani” (i tanishëm i

tensionuar) dhe jo për të ardhmen. Sot është dita e shpëtimit. Sot është dita më e pranueshme (2 Korintasve 6: 2). Njeriu shpëtohet sot (i pranishëm) nga dënimi i dhënë në Eden (e kaluara), dhe kështu është e justifikuar sot, tani.

Apostulli Pal thekson se nuk ka asnjë dënim për ata që janë në Krishtin Jezus.

Pse shkruajti se nuk kishte asnjë dënim? A nuk do të ishte e saktë: a nuk ka dënim për ata që janë në Jezun Krishtin?

Nëse apostulli i johebrenjve thotë se nuk ka dënim, është sepse më shumë se një dënim ishte i mundur.

Sa bindje ka?

Bibla na paraqet dy dënime:

a) dënimi në Adem, i cili u bë në Eden (e kaluara), ku të gjithë njerëzit u bënë mëkatarë, të tjetërsuar (të vdekur) nga Zoti (Romakëve 5:18);

b) dënimin që do të jepet në Gjykatën e Madhe të Fronit të Bardhë (të ardhmen), në lidhje me veprat (Zbulesa 20:12).

Kur apostulli Pali tha – nuk ka asnjë dënim për ata që janë në Krishtin, ai aludoi për ndarjen e njeriut dhe lavdinë e Zotit, pa lënë pas dore efektet e veprave të qortueshme të njerëzimit pa Krishtin.

Të gjithë ata që janë në Krishtin, përveç që janë të lirë nga dënimi me vdekje për shkak të veprës së Adamit, nuk do të paraqiten para Gjykatës së Madhe të Fronit të Bardhë, por do të paraqiten para Gjykatës së Krishtit për t'u shpërblyer, ku nuk ka asnjë dënim. Romakëve 14:10; 2 Korintasve 5:10).

Duke marrë parasysh atë që njoftoi apostulli Pal: «Prandaj, tani nuk ka dënim ...» (Romakëve 8: 1), është e qartë se njeriu i ri në Krishtin është i bekuar.

“Kështu që Davidi shpall gjithashtu të bekuar njeriun të cilit Zoti i imponon drejtësi pa vepra, duke thënë,” (Romakëve 4 dhe 8).

Ata që besojnë në Krishtin u janë falur mëkatet e tyre, mëkatet e tyre të mbuluara, domethënë, Zoti nuk ua bën mëkat atyre. Tani, nëse po, si është e mundur që i krishteri të jetë akoma një njeri “fatkeq”, “i mallkuar”?

Nëse nuk ka asnjë dënim për ata që janë në Krishtin, nuk ka të ngjarë që apostulli Pal bëri deklaratën “Unë jam njeri i mallkuar” për gjendjen e tij të re në Krisht, por në lidhje me gjendjen e tij të mëparshme.

Krijesë e re

Duke konsideruar se nuk ka asnjë dënim për ata që janë në Jezun Krishtin.

farë duhet të jesh në Krishtin? Si të jesh në Krishtin? Cili është realiteti i atyre që janë në Krishtin?

Në shkrim për të krishterët në Korint, apostulli Pal bëri fjalinë e mëposhtme:

“Pra, nëse dikush është në Krishtin, ai është një krijesë e re; gjërat e vjetra kanë vdekur; vini re, të gjitha gjërat bëhen të reja “(2 Korintasve 5:17).

Krijesë e Re – Sipas përcaktimit, Kush është në Krishtin është një krijesë e re;

Lindja e re – është e mundur vetëm të jesh në Krishtin ata që u lindën përsëri përmes farës së pakorruptueshme, që është fjala e Zotit;

Realiteti – gjërat e vjetra kanë vdekur dhe gjithçka është bërë e re.

Kur lexojmë, nuk ka asnjë dënim për ata që janë në Krishtin Jezus, nënkupton të mos dënosh krijesën e re të lindur sipas fjalës së së vërtetës, të jetosh ekzistencën dhe realitetin e ri: gjithçka e re!

Krahaso:

“Pra, nëse dikush është në Krishtin, ai është një krijesë e re; gjërat e vjetra kanë vdekur; vini re, të gjitha gjërat bëhen të reja “(2 Korintasve 5:17);

“Prandaj, tani nuk ka asnjë dënim për ata që janë në Jezu Krishtin, të cilët nuk ecin pas mishit, por pas Frymës” (Romakëve 8: 1).

Bazuar në këto dy vargje, konstatohet se ‘të jesh një krijesë e re’ është e njëjtë me ‘të jesh në Krishtin’, dhe anasjelltas. Për ata që janë në Krishtin, nuk ka asnjë dënim. Për krijesën e re (ai që është në Krishtin) nuk ka asnjë dënim.

Pjesa b e dy vargjeve adreson të njëjtën temë. ‘Gjërat e vjetra’ që kanë vazhduar i referohen ‘ecjes pas mishit’, ashtu si ‘ecja pas shpirtit’ i referohet ‘gjithçka që është bërë e re’.

Mishi kundrejt Frymës

Për të vazhduar ekspozitën, së pari duhet të përcaktohet se çfarë është ‘mishi’ dhe çfarë është ‘fryma’ në këtë kontekst, për një lexim të mirë dhe të kuptuarit e sigurt të kapitullit 8 të Romakëve varet nga ky përkufizim.

70-Herën e parë që apostulli Pali përdor termin mish ishte në lidhje me Jezusin, për të demonstruar se Ai është fara e premtuar e Zotit për Davidin (2 Samuel 7:14), Fjala u bë mish (Gjoni 1:14).

“Në lidhje me Birin e tij, i cili lindi nga pasardhja e Davidit pas mishit”, (Romakëve 1: 3).

Shprehja greke ‘σάρκα’ (sarx), e përkthyer nga ‘mishi’ u përdor për të demonstruar se Jezus Krishti është prejardhja e Davidit, përmes lidhjes së gjakut që u krijua nga Virgjëresha Mari.

I njëjti term përdoret në Kapitullin 2:

“Sepse nuk është një Jude nga jashtë, dhe as rrethprerja e jashtme nuk është në mish.” (Romakëve 2:28).

Në këtë varg, apostulli përdor termin për t’iu referuar shenjës së rrethprerjes që çojnë hebrenjtë për shkak të shenjës që Zoti i dha Abrahamit (Zanafilla 17: 10-13).

“Dhe njeriu i parrethprerë, mishi i të cilit ka parathënë mishi, ai shpirt do të shfaroset nga populli i tij; Ai e ka prishur besëlidhjen time.” (Zanafilla 14:14).

Më tej, apostulli Pavël aludon njerëzimin përmes termin ‘mish’:

“Prandaj, asnjë mish nuk do të justifikohet para tij me veprat e ligjit, sepse me ligj është njohja e mëkatit.” (Romakëve 3:20).

Pasi citon Psalmet dhe Profetët (Romakëve 3: 10-18), apostulli Pal thekson se mishi no jo ‘justifikohet me anë të veprave të ligjit, domethënë, përmes veprave të ligjit, nuk mund të jenë as hebre as grekë. Justifikuar.

Përdorimi tjetër i termit mish bëhet në lidhje me babanë Abraham:

“Thenfarë do të themi, pasi ta kemi arritur Abrahamit, atin tonë, sipas mishit?” (Romakëve 4.1).

Termi përdoret në kuptimin e pasardhësve, sepse sipas mishit

Abraham është babai i Judenjve (Gjoni 8:37).

Apostulli i johebrenjve dëshmon se Abrahami nuk arriti asgjë sipas ligjit, sepse nëse nuk do të ishte për premtimin se ai do të ishte trashëgimtari i botës, kur të merrte vulën e drejtësisë së besimit në parrethprerje, ai nuk do të ishte babai i të gjithëve. Që besojnë (Romakëve 4: 10-13).

Nëse jo për fjalën e Perëndisë që i jepej Abrahamit lirisht, ai do të ishte si njerëzit e tjerë. Por përmes fjalës së besimit, Abrahami besoi, besimi i tij në fjalën e Zotit ishte shkak i justifikimit.

“Atëherë ai e nxori jashtë dhe tha:” Shiko tani në qiej dhe numëro yjet, nëse mund t’i numërosh. Dhe ai i tha: “Kështu do të jetë pasardhja jote”. Dhe ai e besoi Zotin dhe e llogariti atë për drejtësi “(Zanafilla 15: 5-6).

Konotacioni i termit ‘mish’ është më i ndërlikuar në kapitullin 6:

“Unë flas si një njeri për shkak të dobësisë së mishit tuaj; pasi siç u paraqitët anëtarëve tuaj për t’i shërbyer ndyrësisë dhe së keqes ndaj ligësisë, kështu që tani paraqitini anëtarët tuaj të shërbejnë drejtësi për shenjtërimin “(Romakëve 6:19).

Apostulli thërret në institutin e skllavërisë për të demonstruar gjendjen e njeriut nën mëkat dhe drejtësi, dhe pastaj thekson nevojën për argumentim: Unë flas si njeri për shkak të brishtësisë së mishit të bashkëbiseduesve.

“Ἀνθρώπινης λεγωλίας της προστανειαν της σαρκος υμων”
Scrusner’s Textus Receptus (1894).

Në terma njerëzorë unë flas për shkak të dobësisë [3] të mishit tuaj ‘Testamenti i Ri Portugez Grek Interlinear, SBB.

Përemri pronor ὁμοῦν është në gjenitiv, dhe vjen në numrin e personit të dytë për të demonstruar brishtësinë e mishit të bashkëbiseduesve.

A i referohet apostulli trupit të bërë nga lëndë organike? Për dëshirat dhe dëshirat njerëzore? Pyetje të tilla si etika morale dhe karakteri?

Jo! Apostulli po theksoi se sa e brishtë argumenti njerëzor bazohej në zbritjen nga mishi i Abrahamit.

Argumenti i bërë nga apostulli Pal ishte i zakonshëm që hebrenjtë të paraqisnin kur u ndeshën me ungjillin:

“Ata iu përgjigjën:” Ne jemi pasardhësi i Abrahamit dhe nuk i shërbejmë kurrë askujt; si thua ti, do të çlirohesh? “(Gjoni 8:33), ose,” Ata u përgjigjën dhe i thanë: “Babai ynë është Abraham”. (Gjoni 8:39).

Dobësia në koment thotë për ata që e bënë mishin e tyre shpëtimin e tyre, domethënë forcën e tyre:

“Kështu thotë Zoti,” Mallkuar është njeriu që beson te njeriu dhe i jep mishin e krahut dhe e largon zemrën e tij nga Zoti! “(Jeremia 17: 5).

Në këtë kuptim, termi “mish” dëshmonte thelbin e doktrinës hebraike, keqkuptimet e ekspozimeve të Pauline-it, të aleatuara me mendimin filozofik Grek, i dhanë doketizmit.

Docetizmi aktual i mendimit heretik ku trupi i Jezu Krishtit ishte vetëm një iluzion dhe kryqëzimi i tij do të ishte i dukshëm, pasi ata e kuptuan se lënda organike ishte në thelb e korruptuar.

Docetizmi rrjedh nga një rrymë e caktuar gnostike që beson se bota materiale është e keqe dhe e korruptuar, dhe në një përpjekje për të pajtuar Shkrimin e Shenjtë me filozofinë Greke, ata pretenduan se Jezusi ishte një spektër me pamje njerëzor, por pa mish dhe gjak.

“Për shumë mashtrues kanë ardhur në botë, të cilët nuk rrëfejnë se Jezus Krishti erdhi në mish. Ky është mashtruesi dhe antikrishti. ”(2 Gjonit 1.7).

Përdorimi tjetër i termit ‘mish’ gjendet në kapitullin 7:

“Sepse kur ishim në mish, pasionet e mëkateve, të cilat janë me ligj, u bënë anëtarëve tanë për të sjellë fryte për vdekje.” (Romakëve 7,5).

Në këtë varg, apostulli Pal e përdor termin “mish” për të emëruar doktrinën hebraike, duke demonstruar se në një kohë të kaluar ai dhe bashkëbiseduesit e tij ishin në mish. Më tej, apostulli Pal thekson kategorikisht se të krishterët nuk ishin më në mish por në frymë:

“Por ju nuk jeni në mish, por në Frymë, nëse Fryma e Perëndisë banon në ju. Por nëse dikush nuk ka Frymën e Krishtit, ai nuk është i Tij. ”(Romakëve 8.9).

Theksi i apostullit të johebrenjve ishte te të krishterët e konvertuar midis Judenjve, ndryshe nga qasja ndaj të krishterëve të rajoneve të Galatisë, të cilët u bënë ndër johebrenjtë:

“Dua ta dija vetëm këtë nga ju: a e morët Shpirtin me veprat e ligjit ose me predikimin e besimit? A jeni aq marrëzi sa, duke filluar nga Fryma, tani përfundoni me mish? ”(Galatasve 3: 2-3).

Ndërsa të krishterët e Galatisë kishin filluar t’i shërbenin Zotit sipas ungjillit (shpirtit), tani, për shkak të një magjepsje (Galatasve 3.1), ata po vinin në doktrinën Ju i krishteri i shërben Zotit në risinë e mendjes, jo përgjatë pleqërisë së letrës (Romakëve 7: 7).

“Ungjilli” është në kundërshtim me “ligjin”, ashtu si, përkatësisht, “risia e mendjes” kundërshton “pleqërinë e letrës”, ose “predikimi i besimit” kundërshton “veprat e

ligjit”, ose “frymën”. Në kundërshtim me ‘mishin’.

Duke iu rikthyer vargut 1 të kapitullit 8 të Letrës Romakëve, është e sigurt që ata që janë në Krishtin janë krijesa të reja të lira nga dënimi, sepse nuk ecin sipas parimeve të ligjit, por sipas të vërtetës së ungjillit (shpirtit). .

Fjala greke πνεῦμα (pneuma), e përkthyer nga fryma, në këtë kontekst i referohet ungjillit të Krishtit.

Për shkak të kësaj të vërtete, apostulli Pal deklaroi se ai ishte ministër i 111-një Testament i Ri, domethënë i shpirtit.

“Kush gjithashtu na bëri të aftë të jemi shërbëtorë të një testamenti të ri, jo të letrës, por të shpirtit; sepse letra vret dhe fryma jep jetë. “(2 Korintasve 3: 6).

Vargu i mësipërm dëshmon ‘frymën’ e opozitës dhe “letrën” e opozitës, duke paraqitur frymën si Testamentin e Ri dhe ligjin si shkronjën, sepse ishte vendosur në gur (2 Korintasve 3: 7).

Ligji paraqitet si ministria e vdekjes, e cila kundërshton ungjillin, që është shërbesa e shpirtit (2 Korintasve 3: 7-8).

Prandaj, ‘fryma’ dhe ‘letra’ e opozitës, sepse ungjilli zgjohet ndërsa ligji vret.

[1] “3563 thuajse ndoshta nous nga rrënja e vitit 1097; TDNT – 4: 951.636; 1) mendje, duke përfshirë edhe aftësitë e perceptimit dhe të kuptuarit, si dhe aftësinë për të kuptuar, gjykuar, përcaktuar 1a) aftësi mendore, të kuptuarit 1b) arsye në kuptimin më të ngushtë, siç janë aftësia për të vërtetën shpirtërore, fuqitë më të larta të shpirtit, etj. Aftësia për të perceptuar gjërat hyjnore, për të njohur mirësinë dhe për të urrejtur të keqen 1c) fuqinë për të matur dhe qetë dhe paanshmërisht të medituar dhe gjykuar 2) një mënyrë e veçantë e të menduarit dhe të gjykuarit, d.m.th. Mendimet, ndjenjat, qëllimet, dëshirat

sinonime shiko hyrjen 5917” Fjalor i fortë i Biblës.

[2] “3551 nomina nomina të fjalës kryesore nemo (ngastër, veçanërisht ushqim ose kullotë); TDNT – 4: 1022,646; 1) çdo gjë e vendosur, çdo gjë e marrë nga përdorimi, zakoni, ligji, komanda 1a) e çdo ligji 1a1) një ligj ose rregull që prodhon një shtet të aprovuar nga Zoti 1a1a) me respektimin e asaj që është aprovuar nga Zoti 1a2) një parim ose urdhri 1a3) rregulli i veprimit i përshkruar me arsyen 1b) të ligjit të Moisiut, dhe duke referuar, sipas kontekstit, vëllimin e ligjit ose përmbajtjen e tij 1c) fenë e krishterë: ligji që kërkon besim, udhëzim moral dhënë nga Krishti, esp. dashuri parimi 1d) emri i pjesës më të rëndësishme (Pentateuch) është përdorur për koleksionin e plotë të librave të shenjtë të AT Sinonime shih hyrjen 5918 ”Fjalori biblik i fortë.

[3] “769 ασθενεια e 772; TDNT – 1: 490.83; nf 1) mungesë fuqie, dobësie, dobësie 1a) të trupit 1a1) dobësi dhe dobësi natyrore e tij 1a2) dobësi shëndetësore ose sëmundje 1b) e shpirtit 1b1) mungesë fuqie dhe aftësie të kërkuar për 1b1a) për të kuptuar diçka 1b1b) për të bërë gjëra të mëdha dhe lavdishme 1b1c) shtypni dëshirat e korruptuara 1b1d) duroni pikëllimet dhe shqetësimet “(Fjalor biblik i fortë.)